

201600827
Zorginstituut Nederland

- 9 NOV. 2016

> Retouradres Postbus 320, 1110 AH Diemen

Aan de Geschillencommissie van
Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ)
T.a.v. mevrouw mr.
Postbus 291
3700 AG ZEIST

Zorginstituut Nederland
Pakket

Eekholt 4
1112 XH Diemen
Postbus 320
1110 AH Diemen
www.zorginstituutnederland.nl
info@zinl.nl

T +31 (0)20 797 89 59

Contactpersoon

0530.2016128758

Datum 8 november 2016
Betreft Advies als bedoeld in artikel 114 Zorgverzekeringswet

Zaaknummer
2016125657

Onze referentie
2016128758

Uw referentie
G47 201600827

Uw brief van
18 oktober 2016

Geachte mevrouw |

U hebt op 18 oktober 2016 aan Zorginstituut Nederland advies gevraagd als bedoeld in artikel 114, derde lid Zorgverzekeringswet. Verzoekster en verweerder hebben een geschil over de vergoeding van de kosten van zittend ziekenvervoer per auto ten behoeve van een aantal consulten van diverse behandelaars binnen en buiten de woonplaats van verzoekster (waaronder oogarts, orthoëd en huisarts).

Bij uw adviesaanvraag hebt u ons ook een kopie van het dossier gestuurd, maar een verslag van de hoorzitting ontbreekt nog. Zorginstituut Nederland brengt daarom een voorlopig advies uit, dat nog aangepast kan worden als uit het verslag van de hoorzitting nieuwe feiten of omstandigheden naar voren komen.

Vooraf merkt Zorginstituut Nederland nog op dat de adviestaak van Zorginstituut Nederland beperkt is tot de vraag of een verzekerde aanspraak heeft op een verstrekking of een vergoeding op grond van de basisverzekering. Het advies van Zorginstituut Nederland kan dus geen betrekking hebben op een beslissing van een zorgverzekeraar op basis van de aanvullende verzekering of coulance.

Juridische beoordeling

Zorginstituut Nederland heeft kennisgenomen van de stukken. Op basis van de tussen partijen overeengekomen zorgverzekering is het van oordeel dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het gevraagde.

In artikel 19 van het Avero Achmea Keuze Zorg Plan 2016 is de aanspraak voor zittend ziekenvervoer omschreven. Dit komt overeen met hetgeen daarover bij en krachtens de Zorgverzekeringswet is bepaald.

In artikel 19.2 van de polisvoorwaarden is geregeld wanneer een verzekerde recht heeft op vergoeding van de kosten van zittend ziekenvervoer met het openbaar vervoer, taxi of eigen vervoer. De verzekerde moet voorafgaand aan de behandeling toestemming hebben gekregen van de verzekeraar en het vervoer moet verband houden met zorg waar de verzekerde vanuit de basisverzekering of Wet langdurige zorg recht op heeft. Daarnaast moet gaan om een verzekerde die:

- nierdialyse moet ondergaan; of
- oncologische behandeling met radio- of chemotherapie moet ondergaan; of
- visueel gehandicapt is en zich zonder begeleiding niet kan verplaatsen; of
- rolstoelafhankelijk is; of
- jonger is dan 18 en recht heeft op intensieve kindzorg.

Uit de stukken blijkt niet dat verzoekster tot één van deze categorieën behoort.

In artikel 19.2 is bovendien de zogenoemde hardheidsclausule zittend ziekenvervoer opgenomen. Daaruit volgt dat als een verzekerde niet aan de criteria voldoet om in aanmerking te komen voor vergoeding van vervoerskosten, er in bepaalde gevallen toch sprake kan zijn van vergoeding. Om in aanmerking te komen voor vergoeding op grond van de hardheidsclausule moet de verzekerde langdurig aangewezen zijn op zittend ziekenvervoer, doordat de verzekerde behandeld wordt voor een langdurige ziekte of aandoening. Daarnaast moet er sprake zijn van een onbillijkheid van overwegende aard als de vergoeding niet verstrekt zou worden. Bij het toepassen van de hardheidsclausule wordt een formule gehanteerd met de variabelen 'frequentie', 'duur' en 'afstand'. Als de uitkomst 250 of hoger is, is er mogelijk recht op vergoeding. De formule luidt: (aantal maanden) x (aantal keren per week) x (aantal weken per maand) x (aantal km enkele reis) x 0,25 (= wegingsfactor).

In het geval van verzoekster is de uitkomst van de formule lager dan 250. Verweerder heeft dus terecht opgemerkt dat de uitkomst van de hardheidsclausule lager is dan de grenswaarde.

Uit de stukken blijkt dus niet dat de behandelingen van de verzekerde samenhangen met een langdurige aandoening of ziekte en dat zij daardoor langdurig is aangewezen op vervoer.

Uit de stukken blijken evenmin omstandigheden die leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard als de vergoeding niet verstrekt zou worden.

Advies

Gelet op het bovenstaande adviseert Zorginstituut Nederland tot afwijzing van het verzoek.

Hoogachtend,

Zorginstituut Nederland
Pakket

Datum
8 november 2016

Onze referentie
2016128758